

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **I. K.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem,, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 24. 11. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Tato žádost byla rozhodnutím žalovaného zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V zákonné lhůtě žalobce podává proti rozhodnutí žalobu, neboť má za to, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR zkrácen na svých právech.

Žalobu pak doplnil tak, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost rozhodování žalovaného, porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když žalovaný nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu. Dále žalovaný porušil § 12 zákona o azylu,

jelikož žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu a § 14a zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil, když na jeho případ neaplikoval § 14a zákona o azylu, jelikož nesprávně podřadil skutková tvrzení pod tuto kautelu.

Správní orgán se nevypořádal s tvrzením žalobce, že se tento obává návratu do vlasti, jelikož mu zde hrozí vážná újma na zdraví, mučení nebo smrt. Žalovaný přitom tuto skutečnost bagatelizuje, přestože žalobce uvedl, že jedním z vyděračů, kteří mu hrozí smrtí, je příslušníkem policie. Je zcela nepřípustné, aby se žalobce za takových to okolností obracel na orgán policie, když jeho předchozí zkušenosti ukazují, že samotní příslušníci policejního sboru se podílejí na kriminální činnosti. Zároveň uvedl, že by rád upozornil na skutečnost, že výhrůžky, které byly mířeny proti žalobci i jeho rodině, byly z části naplněny fyzickým útokem. Tuto skutečnost žalovanému sdělil, nicméně ten se s ní žádným způsobem nevypořádal. Dále uvedl, že funkce ombudsmana není institutem, který by mohl žalobci pomoci v záležitosti ochrany před případným útokem vyděračů, jelikož nedisponuje žádnou materiální ani osobní složkou, která by mohla zajistit ochranu. Zdůraznil, že není povinen využít ochrany státu, pokud lze předpokládat, že tato ochrana mu poskytnuta nebude. Tvrzení žalovaného, že lze na reálně podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů, se odchyluje od jeho dosavadních zkušeností. Žalovaný také argumentuje tvrzením, že jednání vyděračů je jednáním soukromých osob, které je motivováno snahou o ekonomický prospěch, a jako takové jej nelze považovat za pronásledování. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, jelikož i soukromé osoby mohou být původci pronásledování a skutečnost, že důvodem tohoto pronásledování jsou ekonomické pohnutky, je v této situaci irelevantní. Podstatné je, že mu jeho vlast není schopna zajistit ochranu před těmito násilníky.

Má za to, že za této situace by soud měl rozhodnout tak, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, č.j., ze dne 13. 12. 2011, se zruší a věc se vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud pak jde o napadené rozhodnutí, jedná se o rozhodnutí, jež bylo skutečně vydáno 13. 12. 2011 pod č.j., kdy žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že dne 24. 11. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že má státní příslušnost a národnost. Nedokončil vysokoškolská studia a je rozvedený. Nikdy nebyl členem politické strany nebo jiné organizace. Nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Je pravoslavného vyznání. Základní vojenskou službu absolvoval v letech 1988-1989 v Rusku. ČR je žadatelovým cílovým státem, chce zde pracovat a legalizovat si pobyt. opustil v březnu 2004. Vycestoval z vlasti, aby vydělal peníze a mohl tak splatit svůj dluh. Cestoval mikrobusem na platný pas přes Polsko do ČR. Na se vrátit nemůže, protože tam má dluhy a bojí se zabít ze strany věřitelů. Potvrdil, že za dobu svého pobytu je v každoročním kontaktu se zastupitelským úřadem své vlasti, neboť musí dávat souhlas synovi. Ve vlastnoručně psaném prohlášení jmenovaný výše uvedené zopakoval a dodal, že od roku 1996 je proti němu vedena v jeho vlasti štvance v přímém slova smyslu. Státní orgány také neprojevily přání, aby mu poskytly nějakou pomoc.

Pohovor ze dne 2. 12. 2011 veden se souhlasem jmenovaného v českém jazyce. Žadatel potvrdil správnost údajů uvedených v žádosti. Vypověděl, že žil ve městě Po studiích a základní vojenské službě pracoval asi 2 nebo 3 měsíce jako elektrikář. V roce 1993 se oženil a má syna. Rozvedl se v roce 2004. V roce 1991 se začal zabývat pololegálním obchodováním se zlatem. Dodal, že na tak podnikalo velké množství lidí. Jelikož byl v roce 1996 okraden, musel si půjčit peníze od lichvářů. Ovšem kvůli vysokým úrokům nebyl schopen dluh splácet a věřitelé začali svoje pohledávky požadovat. Stále žadateli telefonovali, stejně tak jako jeho tehdejší manželce a rodičům. Jeden z lichvářů poslal k žadateli policistu, který mu ukázal fotky mrtvých lidí a zeptal se, jestli tak chce také dopadnout. Jednou byl věřiteli zbit a odvezen do nemocnice. Žádné jiné zaměstnání, než obchodování se zlatem, již neměl. Na policii se nikdy s žádostí o pomoc neobracel, protože nešlo o legální obchodování a on by nemohl vysvětlit, odkud má zlato. Jedinou pomoc vyhledal u švagra, který byl z kriminálních struktur a pomáhal mu při vyjednávání s věřiteli. Svou vlast opustil poprvé v roce 1997, když odjel na rok pracovat do Sovětského svazu. Pak si vyřídil vízum do pobýval v V roce 2003 byl deportován zdo vlasti. V ... a vse snažil vydělat peníze na splacení dluhu. Po návratu do vlasti v roce 2003 žil žadatel u své babičky. S lichváři se již nikdy více nesetkal. Peníze posílal vždy přes Western Union domů a příbuzný z toho část vyplácel lichvářům. Měl to domluveno tak, že pokud bude posílat peníze, tak se jeho rodině nic nestane. Vyřídil si nový pas a vízum do ČR, kam nakonec v roce 2004 na turistické vízum vycestoval. Od roku 2004 nikdy území ČR neopustil. Žádné jiné vízum si nevyřídil, protože neměl možnost. Musel vydělávat peníze. V roce 2005 mu byl udělen první zákaz pobytu v ČR. V ČR žil převážně v Praze v různých ubytovnách. Pravidelně navštěvuje zastupitelský úřad své vlasti, neboť jeho syn hraje vodní pólo a potřebuje souhlas rodičů k vycestování do zahraničí. O mezinárodní ochranu žádá, protože se v ČR cítí bezpečně a umí řeč. Chce být normálním občanem. Doplnil, že pokud nesplatí zbývajících 25 000 USD, tak má cestu do vlasti zavřenou. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal, teď však dostal další správní vyhoštění a žádostí o mezinárodní ochranu se chce vyhnout hrozícímu vyhoštění. Na by se bál ohrožení ze strany lichvářů. Sděлил, že nikdy neměl potíže se státními orgány své vlasti a svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Jmenovaný byl dále v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s informacemi MZV, č.j., ze dne 29. 7. 2009, Informací MZV ČR, č.j. ze dne 13. 5. 2009, Informací MZV, č.j. ze dne 19. 1. 2010 a s informacemi obsaženými v Infobance ČTK - „Země světa,“. K informacím se nijak nevyjádřil a nežádal jejich doplnění.

V průběhu správního řízení bylo vyjasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z ČR, přičemž z vlasti odešel proto, aby prací v zahraničí vylepšil svoji ekonomickou situaci a mohl splatit věřitelům dluh.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v platném znění, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti uváděné žadatelem – obava z jednání lidí, kterým má dlužit peníze – nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Z výpovědi výše jmenovaného je zřejmé, že jeho údajné problémy ve vlasti byly zapříčiněny výhradně jednáním soukromých osob. Nelze ale pominout skutečnost, že žadatel nikdy nijak nebyl ohrožen na svém životě. Verbální výhrůžky a jedno napadení nenaplnily intenzitu pronásledování. Jednalo se o konání soukromých osob, jejichž jednání bylo zcela zjevně motivováno snahou o ekonomický prospěch, neboť jim žadatel dlužil určitý finanční obnos, který má za sjednaných podmínek splatit. Poslední potíže měl žadatel před svým odjezdem do a v roce 1997 a od té doby se s lichváři nesetkal. Rovněž uvedl, že žádostí o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt v ČR a vyhnout se hrozícímu vyhoštění, chce zde žít a pracovat. Žalovaný pak uvedl, že právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR. Legalizace pobytu v souvislosti se záměrem dalšího pobytu na území ČR není důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu. Správní orgán dodal, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1995 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutu měl účastník řízení efektivněji využít. Jak uvádí i rozsudek NSS č.j. Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004: „... Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“. Legalizace pobytu v souvislosti se záměrem dalšího pobytu na území ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jak mj. uvádí rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005 „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismu“, které tento upravuje. Správní orgán tak shrnul, že účastníkem řízení uváděnou pohnutku vedoucí k jeho vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a jeho žádost ve vztahu k tomuto ustanovení je zjevně nedůvodná.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodného zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě

polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Z výpovědi výše jmenovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele, ve smyslu tohoto ustanovení. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy zjevně nedůvodná.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů podle § 14 výše uvedeného zákona. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy rovněž zjevně nedůvodná.

Podle ust. § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že k takovému závěru nedospěl. Obavy ze strachu z jednání věřitelů nelze pod zmíněné ustanovení podřadit. Dle výše zmíněných informací se může žadatel v případě obtěžujícího chování soukromých osob, nebo dokonce i policistů, obrátit na kompetentní orgány své vlasti. Dle informace MZV č.j., ze dne 29. 7. 2009, je možnost domáhání se svých práv, která jsou poškozena trestním jednáním, vymezena na zákonodárstvím. V případě návratu do vlasti se může žadatel při jakýchkoliv problémech s protiprávní činností vůči své osobě obrátit na soud a chránit tak svá práva. Dle Informace MZV č.j. ze dne 19. 1. 2010 je možno na reálně podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Z Informace MZV č.j. ze dne 29. 7. 2009 navíc vyplývá, žeobčané v případě neoprávněného jednání nebo postupu státního úředního nebo organizace mohou podat stížnost ombudsmanovi. Veškeré informace k činnosti kanceláře ombudsmana jsou lehce dostupné pro občany i cizince na webových stránkách. Jeho náplň práce a činnosti je obdobná jako u ombudsmana v ČR.

Z Infobanky ČTK i z otevřených informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování výše uvedeného žadatele pak po posouzení informací o zemi jeho původu a skutečností jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany v trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany. Z výpovědi výše jmenovaného v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu je tedy rovněž zjevně nedůvodná.

Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle §§ 12, 13, 14a a 14b zákona o azylu, shledal správní orgán naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.

V písemném vyjádření k žalobě pak žalovaný uvedl, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce postupoval v souladu se zákony a jinými právními předpisy, svědomitě a zodpovědně se zabýval danou věcí, vycházel ze zjištěného stavu věci a opatřil si pro rozhodnutí dostatečné podklady, jak je patrné ze spisového materiálu.

Obavy žalobce z jednání lichvářů nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Jednání těchto osob nebylo zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či zastáváním politických názorů. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Žalobcovy obavy však s žádným z těchto důvodů ani zdánlivě nesouvisí. Žalobcovu námitku, že skutečnost, že důvodem údajného pronásledování byly ekonomické pohnutky, je irelevantní, tedy nelze v žádném případě akceptovat. Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil (např. ve svém rozsudku č.j. 8 Azs 12/2011-79), že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu.

Z výpovědi i podané žaloby je dále zřejmé, že žalobce *zveličuje své výpovědi*, neboť v řízení na rozdíl od žaloby netvrdí, že by některý z vyděračů byl příslušníkem policie. Jeho námitky, proč se nemohl obrátit na příslušné orgány, nemají opodstatnění, neboť v pohovoru s ním konaném svojí neochotu obrátit se na policii vysvětloval tím, že jeho obchody nejsou legální.

Správní orgán zdůraznil, že nepokusil-li se žadatel získat ochranu prostředky vnitrostátního práva, nemůže mu být poskytnuta mezinárodní forma ochrany. Ta je totiž až poslední možností v situaci, kdy všechny ostatní nástroje práva selhaly. Ze zjištění žalovaného vyplynulo, že na území není vyloučena možnost domáhat se ochrany svých základních lidských práv a svobod u mocenských orgánů státu, příp. si stěžovat na postup policejních či jiných orgánů státní moci. Jestliže ale žalobce orgány veřejné moci o pomoc vůbec nepožádal, nelze usuzovat na to, že by mu nebyly schopny účinnou pomoc poskytnout.

Z výpovědi jmenovaného je rovněž zřejmé, že pobývá v ČR od roku 2004. Svoji situaci se nepokusil za celou dobu nijak vyřešit, ani nevyhledal pomoc dříve, cítil-li se skutečně ohrožen. Z rozsudku NSS (např. č.j. 2 Azs 423/2004 a č.j. 2 Azs 137/2005) mj. vyplývá, že „... o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“

Žalovaný má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalovaný vyslovil všechny závěry, jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovování závěru veden a navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.).

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce napadajícími porušení správního řádu, konkrétně ust. §§ 2, 3, 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3.

Po přezkoumání průběhu správního řízení a napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že námitky nejsou důvodné. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem, vůči žalobci plnil své poučovací povinnosti a přistupoval k němu způsobem, který byl adekvátní vzhledem k charakteru řízení a osobě žalobce. Při pohovoru mu kladl takové otázky, aby zjistil možné azylově relevantní skutečnosti, navázal na skutečnosti, které sdělil žalobce v žádosti. Při rozhodování vyšel z tvrzení žalobce, přihlédl ke všem skutečnostem, které sdělil. Rozhodnutí ve věci řádně odůvodnil, uvedl, z čeho při rozhodování vycházel, shrnul tvrzení žalobce, uvedl rovněž, jaké úvahy ho k rozhodnutí vedly, a to s ohledem na použitá ustanovení zákona o azylu.

Všechny skutečnosti, které byly žalovaným zhodnoceny, a které objasnily skutkový stav věci, byly zjištěny z toho, co samotný žalobce uvedl ve své žádosti a pohovoru. Dále pak ostatní skutečnosti ohledně situace na byly zjištěny z dokumentů, které byly v rozhodnutí žalovaného citovány a které jsou založeny ve správním spise. Žalobce sám uvádí, že opustil z toho důvodu, že si od soukromých osob na podnikání vypůjčil finanční prostředky, neměl však možnost je ve stanovené lhůtě vrátit, a proto se stal terčem vyhrožování ze strany soukromých osob. Na žádné státní orgány na ...se o pomoc neobrátil.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Soud, jak již uvedl, se shoduje žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce totiž v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování nebo ohrožení vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce, jak uvedl, opustil pro údajné pronásledování z ekonomických pohnutek, tedy z obav před lichváři, kteří mu vyhrožovali pro nezaplacení dluhu, což v žádném případě nelze akceptovat jako důvody vyjmenované v taxativně § 12 nebo uvedené v § 14a zákona o azylu. V tomto směru se soud ztotožňuje, také s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 12/2011-79, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu.

Navíc soud se přiklání k tomu, že své problémy žalobce zveličuje, neboť v azylovém řízení netvrdil, že by některý z vyděračů byl příslušníkem policie. Tuto skutečnost poprvé uvedl až v žalobě.

Navíc je nutno pak zdůraznit, že žalobce se nepokusil získat ochranu prostředky vnitrostátního práva a z těchto důvodů mu tedy nemůže být poskytnuta mezinárodní forma ochrany. Navíc pak žalobce, ač se na území České republiky zdržuje od roku 2004, se za celou dobu, tedy do podání žádosti (24. 11. 2011), tedy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepokusil žádným způsobem svou situaci řešit. 7 let ji žádným způsobem neřešil, když z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.

Žalovaný se pak žádostí o azyl zabýval i z toho hlediska, zda pokud nelze žalobci udělit azyl dle § 12 nebo § 14a zákona o azylu, nelze azyl udělit z důvodů humanitárních dle § 14 zákona o azylu.

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného i v tomto směru, že v případě žalobce nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Soud uzavírá, že žalovaný rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci nebyl úspěšný, náklady řízení mu tedy nebyly přiznány. Pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady, kromě úřednické činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. října 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: